

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 42716/11
Драгана ЈОВИЧИЋ
против СРБИЈЕ

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању већа 12. фебруара 2013. године у саставу:

Paulo Pinto de Albuquerque, *председник*,

Dragoljub Popović,

Helen Keller, *судије*

и Françoise Elens-Passos, заменик секретара одељења,

У вези са горе наведеном представком поднетом 19. марта 2011. године,

После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подноситељка представке, гђа Драгана Јовичић је држављанка Србије, рођена 1972. године и живи у Горњем Милановцу.

Чињенице предмета, како их је изнела подносиатељка представке, могу се сумирати на следећи начин.

А. Осуда и казна

Окружни суд у Чачку је 23. априла 2008. године осудио подносиатељку представке за трговину дрогом и одредио јој затворску казну од три године и обавезно лечење од зависности. Пресудом од 28. октобра 2008. године Врховни суд је потврдио ову одлуку по жалби.

Неутврђеног дана после 10. јуна 2008. године подносиатељка представке је побегла и настанила се у Црној Гори.

Општински суд у Горњем Милановцу је 4. септембра 2009. године издао потерницу.

Подноситељка представке је 8. марта 2010. године родила кћерку.

Подноситељка представке је ухапшена 7. маја 2010. године, одвојена од кћерке, и спроведена у затвор на одслужење казне.

Истог дана она је поднела захтев за одлагање издржавања казне затвора из разлога што је дојила дете и бринула о својој двомесечној беби. Првостепени суд је 10. маја 2010. године одбио овај захтев.

Подноситељка представке је затим поднела молбу за прекид издржавања казне затвора, из истог разлога, а овај захтев је коначно одбило Министарство правде решењем од 27. септембра 2010. године. Подносиатељка представке је назначила да она није покренула управни спор против ове одлуке.

Подноситељка представке је 10. фебруара 2010. године поднела иницијативу јавном тужиоцу за подизање захтева за заштиту законитости против ове одлуке.

Коначно, подносиатељка представке је навела да она није уложила уставну жалбу.

Б. Релевантно домаће право

1. Законик о кривичном поступку (објављен у „Службеном листу Савезне Републике Југославије“ – „Сл. лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02, и „Службеном гласнику Републике Србије“ – „Сл. гласник РС“, бр. 58/04, 85/05, 115/05 и 49/07)

Члан 419. прописивао је, између осталог, да надлежни јавни тужилац „може“ уложити захтев за заштиту законитости против „правоснажне судске одлуке“, у име или против туженог, ако је повређен закон.

Члан 428 прописивао је, између осталог, да тужени кажњен затвором може уложити захтев за испитивање законитости правоснажне пресуде.

На основу горе наведеног захтева или жалбе, према члановима 425, 426 и 432. надлежни суд може потврдити или преиначити осуду у питању. Он такође може укинути спорну пресуду, у целини или делимично, и наложити поновно суђење пред нижим судовима. Међутим, ако суд који одлучује о захтеву за заштиту законитости, нађе да је дошло до повреде закона у корист туженог, он је једино био овлашћен да то констатује, али би правоснажна пресуда остала на снази.

2. Закон о управним споровима, (објављен у „Сл. гласнику РС“, број 111/09)

Члан 14. прописује да се управни спор може једино покренути против „управног акта“, који је, између осталог, акт/одлука донета од стране државног тела приликом одлучивања о правима и обавезама појединца у вези са „управном ствари“.

3. *Остало релевантно домаће право*

Преостали део релевантног домаћег права изнет је у предмету *Винчић и други против Србије*, бр. 44698/06, 44700/06, 44722/06, 44725/06, 49388/06, 50034/06, 694/07, 757/07, 758/07, 3326/07, 3330/07, 5062/07, 8130/07, 9143/07, 9262/07, 9986/07, 11197/07, 11711/07, 13995/07, 14022/07, 20378/07, 20379/07, 20380/07, 20515/07, 23971/07, 50608/07, 50617/07, 4022/08, 4021/08, 29758/07 и 45249/07, 1. децембар 2009. године.

ПРИТУЖБЕ

Подноситељка представке позвала се на чланове 3, 6 и 13. Конвенције. Она се у суштини, међутим, жалила због исхода кривичног поступка, повреде њеног права на породични живот тиме што је раздвојена од њене кћерке новорођенчета у критичном узрасту, и непостојања делотворног правног средства с тим у вези.

ПРАВО

Овај Суд је већ утврдио да захтев за заштиту законитости није делотворно правно средство (*Лепојић против Србије*, број 13909/05, ставови 54 и 57, 6. новембар 2007. године).

Суд даље примећује да је захтев за испитивање законитости правоснажне пресуде, када је доступан, у принципу, делотворно правно средство у домаћем

кривичном поступку у оквиру значења члана 35. став 1. Конвенције (види *mutatis mutandis*, *Mamudovski против Бивше Југословенске Републике Македоније* (одлука), број 49619/06, 10. март 2009. године).

Суд такође примећује да би уставну жалбу требало, у принципу, сматрати делотворном у оквиру значења члана 35. став 1. Конвенције у односу на све представке против Тужене државе поднете почев од 7. августа 2008 . године (види *Винчић и други*, цитиран у горњем тексту, став 51.). Даље, на подносиоцу представке је да докаже да је одговарајуће и делотворно домаће правно средство било заправо исцрпљено, или из неког разлога било неодговарајуће и неделотворно у посебним околностима случаја (види, на пример, *Selmouni против Француске* [ВВ], број 25803/94, став 76., ЕЦХР 1999-V), или да су постојале посебне околности које су ослобађале подносиоца представке од тог захтева (види, на пример, *Sejdovic против Италије* [ВВ], број 56581/00, став 55., ЕЦХР 2006-II).

Ако се вратимо на предметни случај, подносиатељка представке није пружила доказ да је уложила захтев за испитивање законитости правоснажне пресуде против пресуде Врховног суда од 28. октобра 2008. године, нити је понудила чињеничне и правне аргументе којима доказује да је ово правно средство неодговарајуће или неделотворно у посебним околностима њеног случаја. Подносиатељка представке је назначила да она није покренула управни спор против одлуке Министарства правде од 27. септембра 2010. године, на шта је била овлашћена чланом 14. Закона о управним споровима, те да такође није уложила уставну жалбу, не пружајући ниједан јасан разлог зашто то није учинила.

Према томе, представка се мора одбацити на основу тога што домаћа правна средства нису исцрпљена како се захтева чланом 35. став 1. Конвенције.

Из тих разлога, Суд једногласно

Проглашава представку недопуштеном.

Françoise Elens-Passos
Заменик секретара

Paulo Pinto de Albuquerque
Председник